

Hurá, huráááá! Dáša poslala svoje povídání, tak se můžete těšit:

Pokusím se vyprávět, jak se stalo, že máme tři adoptované fenky.

Říkám jim "sirotečci", ale nebojte se, nelitujeme je přehnaně a neňuňáme.

Musím ale začít v daleké minulosti.

První sirotek u nás bylo černé koťátko z útulku, které jsme pojmenovali Julinka a které přišlo k naší první kníračce Bettynce. Sžívání bylo rychlé – syčící prskající rozježené klubíčko jsem přidržela, aby ho Bettynka mohla očichat a olíznout, a za několik minut bylo hotovo, byly z nich kamarádky a žily spolu asi pět roků.

Za dva měsíce po smrti čtrnáctileté Bettynky přišlo štěňátko kníračka Matylda. Julinka z ní radost neměla. Trucovala a na několik měsíců se vystěhovala ven. Jídlo jsme jí dávali přede dveře. Přišla zima, Julinka se vrátila domů, Matyldu vzala na milost a tvářila se jakoby nic, že uražená přece nikdy nebyla. Otírala se o ni, lehala si k ní a předla.

Při dlouhých procházkách s Matyldou mě stále častěji napadalo, že mám dost volného času a místo posílání peněz útulkům bych mohla život plný procházek a volnosti dopřát dalšímu pejskovi. Začala jsem nakukovat na weby útulků a spolků. Ale přišly i pochyby a hledání argumentů proti. Potom jsem uviděla fotku fenky, její oči, její osud, jela jsem se na ni podívat a už jsem na ni nedokázala přestat myslet. Od začátku bylo jasné, že pokud si ji vezmu, už u nás zůstane, ať se projeví jakkoliv, ať je jaká chce. Byly jí údajně 3 roky, ale tomu jsem nevěřila. Odhadla jsem ji minimálně na pět, možná víc, takže teď by jí mohlo být devět. Dostala jméno Marley, ale my jsme ji přejmenovali na Márinku.

Matyldě bylo jedenáct roků, měla artrózu a postupně přicházela hluchota. Hrom do police Márinka, která panikařila, stále pospíchala a chtěla se jen schovat, ji několikrát shodila ze schodů a pošlapala u dveří. Matylda si od ní držela odstup a zázrak se nestal, že by se měly rády. Ale nepřišla ani katastrofa. Žily vedle sebe, každá po svém. Matylda měla své křeslo, Márinka dva pelíšky na zemi. Jakoby jedna o druhé nevěděla, neprobíhala žádná komunikace. Asi po roce jsem vzdala pokusy brát Márinku na dlouhé procházky. Po nadějném začátku přicházela vždy zanedlouho nepopsatelná panika, škrcení se, chroptění, třes, šílené oči a jediná touha – vrátit se domů, schovat se. Děláme to tak, že bereme Márinku na krátká venčení, až 8x denně na stejné krátké trase. Necháváme otevřené dveře do domu. Po krátké procházce, než přijde panika, ji pouštíme. Márinka se běží domů

schovat, ale stále víc vítězí zvědavost a než se vrátíme za ní, vybíhá ze dveří, postupně dál a dál, jde nám kousek naproti. Naštěstí bydlíme v takovém místě, kde to můžeme dělat. Jinak je Mária nejhodnější a nejskromnější stvoření na světě. Neumí štěkat, ale stále něco povídá, má škálu podivných zvuků, některé se podobají ržání koníka, některé mají intonaci otázky. Eeeeeee? Uuuuuu? Nelíbí se jí jakákoliv manipulace, drápky stříháme, když tvrdě spí. Ve srovnání s informacemi z dočasky se u nás Mária na čas zhoršila. V poslední době hodně spí. Dospává ty roky v pekle, kdy se nevyspala? Je ještě starší než jsem si myslela? Někdy se překulí na záda a rozvaluje se, u ní dřív naprosto nevídané. Cítí se v bezpečí.

Před třemi lety umřela kočka Julinka ve věku 17 roků. Místo tří zvířátek jsme měli jen dvě.

Po roce od smrti Julinky a po dvou letech po příchodu Mária jsem u jednoho spolku uviděla malou kníračku, nabízenou k adopci. Pocházela z množírny, ujala se jí hodná paní a měla pěkný život. Bylo jí údajně asi 6 let. Potom bohužel paní zemřela a rodina kníračku nechtěla nebo si ji nemohla nechat. Dlouho jsem se nerozmýšlela. Můj plán dopřát procházky dalšímu psu se nesplnil, Mária to nezvládala, chodila jsem pořád jen s Matyldou. Měla jsem zrovna narozeniny a mohla si něco přát. A tak jsem si přála toho sirotka a aby mě syneček jako dárek odvezl 250 km pro něho. Našli jsme ji na zahradě, zarostlou, zplstnatělou, zablešenou, opruzenou. Syn zemřelé paní nám ji podal přes plot a jakási žena přidala protivnou poznámku, že chce stále jen jíst. Psychicky ale byla v pořádku, sebevědomá, veselá, vyrovnaná, taková paní ředitelka. Pojmenovala jsem ji Frída, Frídulka. U nás po vykoupání a provizorním ostrihání hned nakráčela do pelíšku k Mária a sdělila jí, že tam bude s ní bydlet. Další den už ale byla na gauči a stal se zázrak. Mária se tam nastěhovala k ní, a nejenom to. Začala s ní běhat ke dveřím přivítat mě, začala mnohem víc mávat ocáskem, očuchávaly si prdelky, dotýkaly se. Na dlouhé procházky ale Mária nepřemluvila. Sama procházky miluje, chodí na volno stejně jako holky před ní. Matyldu už jsem velkou část dvouhodinové procházky nosila v náručí. Frídulky si taky nevšímala, kromě hluchoty byla už i skoro slepá.

V březnu patnáctiletá Matylda umřela. Už jsem věděla, že zvládneme postarat se o 3 malé psy. Asi po měsíci jsem se podívala na pes web, co kdyby... A byla tam. Jediná kníračka, malá pepř a sůl. Prý z množírny, kde byla továrnou na štěňata. Prý měla při záchraně 3 kila. Prý se narodila v srpnu 2017. Bylo to jasné. Jela jsem si pro ni před třemi týdny, tentokrát už sama, bylo to jen asi 180 kilometrů. Pojmenovala jsem ji Lottka, Lotty, Lottynka. Po třech

týdnech chodí už v lese a na loukách na volno. Potřebuje ještě přibrat, bojí se různých zvuků a rychlých pohybů, strašně se bojí bouřky. Každý den je ale o něco klidnější a veselejší, chvílemi vidím až štěněčí radost. Nechává si udělat všechno, co je potřeba. S Frídulkou si rozumí, ta ji jako starousedlice přijala hezky. Jen Lottynčiny snahy o honičku rázně odmítá, je to přece jen už starší dáma, paní ředitelka. Márinka se s ní taky pěkně baví. Ve třech probíhá očichávání prdelek, sem tam přetlačování, společné spaní s dotýkáním, občas zabrblání, když se jedné podaří omylem skočit na gauč na jinou, všechny tři mě vítají. Dočaska, kde byla 3 měsíce, udělala hodně, paní ve V. patří velké poděkování.

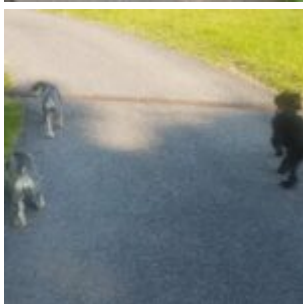
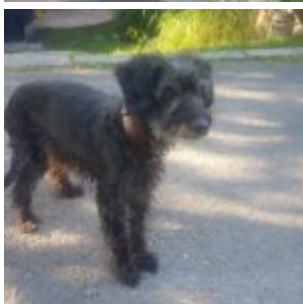
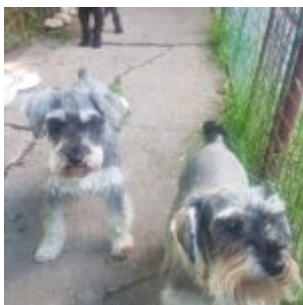
Závěrem napíšu, co jsem psala už Petře k fotkám. Nejsem žádný kynolog, nikdy jsem nezkoušela psa cvičit, jen je vychovávám. Učím je přivolání, dávat pozor na auta, čekat, uklidnit se. Žádná moje kníračka nebyla nervózní a uštěkaná, jak se o nich říká. První dvě se mnou spaly jako štěňátka v posteli, později se samy přestěhovaly na křeslo vedle. Tomu přisuzuji jejich vyrovnanost a vztah mezi námi, obrovské porozumění. Frídulka postel vynechala, spí hned na křesle. Lottynka mi spí v posteli v nohách. Určitě to taky brzo přestane potřebovat.

Ovlivnila mne tenká knížečka paní Yvonne Kejcz s názvem Rozumím si se svým psem? a v ní dojemná kapitola Psí spánek. Taky mne ovlivnil jistý pán z Liberce, který má své fanoušky i odpůrce 😊, a stejný přístup ke psu v posteli jako paní Kejcz.

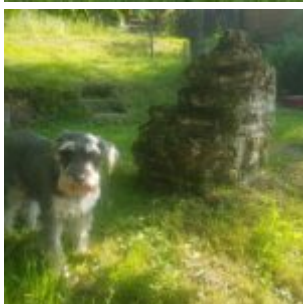
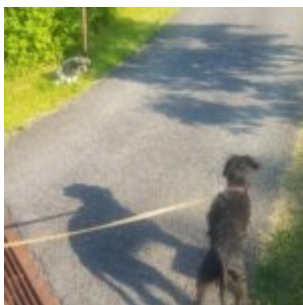
V komentáři o keříru jsem napsala, že Mária žila 5 roků v pekle. Peklo bylo poprvé objeveno už v roce 2012!, opakovalo se v roce 2018! a prý trvá v poněkud mírnější verzi dodnes! Na internetu jsou jeho otřesné fotky.

Tak a já vám teď ukážu fotky naopak krásný, celou Dáši smečku. To budete koukat!! ☐ Jo a mimochodem - Dášo, fakt pěkně kecáš, Mária vůbec nejní ošklivka a tetkonc to fšící uviděj v plný paradě, jaká Ty jsi lžipánčička! ☐ . Je mocinky moc roztomilá.

Dášina bezva smečka

Dášina bezva smečka

Dášina bezva smečka

